

ISOR OCH BERÄTTELSE

SAMLADE AF

JÖDDE I GÖLJARYD

2:RA HÄFTET

PRIS 2 KRONOR

STOCKHOLM

Abr. Lundquists Kongl. Hofmusikhandel

Georg Abr:son Lundquists Förlag

Malm Morgsgatan 8 och Stureplan 2

FÖRORD

behöfver du minst af alla, du gamle käre, efter människosätt att se, allt för tidigt tystnade Jödde, så som du i mer än ett decennium sjungit dig in i alla de små trofasta, minnesgoda nordiska folkens hjärtan, inför en publik, som, sammanräknad, blir större än hvarje annan svensk sångares, huru mycket grannare än dina också hans toner klungo; en publik, som äfven var mera »belåten och tacksam» än de flestes.

Men då du fått förfall vid introduktionen af dina populära sångers andra häfte, vill jag, som landsman och vän, blott i ditt ställe taga din lille nyaste pilt vid handen till en lyckönskan då han nu träder ut genom fädernehemmets »stätta».

En lyckönskan till den lille och en erinran till de många, han skall möta, sjunga och berätta för på färden genom bygder, som voro hans fader så kära!

Vår tid är, bland mycket annat, äfven surrogatens, vrångbildernas och — förfalskningarnas, ej minst på folklifsskildringens område. Jag har själf sökt att vända några små torfvor på det fältet och med bekymmer funnit, huru lätt man löper fara att **karrikera**, för att vinna skrattarnas bifall, eller **idealisera**, för att inhösta de sentimentales.

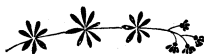
Jödde i Göljaryd var lyckligare: han **fotograferade** helt enkelt, och hans ögas »linser» och hans svenska hjärtas »plåtar» sveko honom aldrig, hvarken vid »aftagandet» i humorns »klara dager» eller i vemodets »mörkrum». Hvad han gaf, var alltigenom **äkta och sant**, fulltrogna bilder af svenskt folklif, svensk allmoges sätt att tänka, berätta, skämta, hoppas och älska ännu något senare än vid hälften af det sist förflutna århundradet.

Det är de förbleknande bilderna af ett flyende kulturskede, som fästats å dessa blad med kärlekens sinne och trohetens öga, med öppen blick för både det karakteristiska, det humoristiska och det enkelt fagra.

Så är texten på dessa blad. Hvad melodierna beträffar har jag alltid lifligt beklagat att »naturhinder» förmenat mig att sentera och bedöma dem, som de förtjäna; men i det fallet torde väl det mångtusenstämmiga jubeleket från Skansens kullar och ett par hundra skandinaviska och finska bygder, i förening med det varma emottagandet af denna samlings första häfte, vara vittnesbörd nog.

Sommaren 1900, då Skansen stod vänast och tusenden saknande par ögon sökte »Jöddes sten».

Sigurd.

Du Lillkyrka socken.

Måttligt fort.

1. Du Lill-kyr-ka soc-ken du har en ljuf-lig tröst, Du ro-gat har så många sorgsna

sin - - nen. Där in - ne bor en flic-ka, hon har ut - i sitt bröst Ja, mycket mer än

A - dam har i min - - net. Den flic-kan hon är vae-ker, hon har ett hurtigt sinn, Och

det kan väl hända, att hon kan blif-va min, Som fram-ti-den själf-ver får ut - - vi - - sa.

Du Lillkyrka socken, du har en ljuflig tröst,
Du rogat har så många sorgsna sinnen.
Därinne bor en flicka, hon har uti sitt bröst
Ja, mycket mer än Adam har i minnet.
Den flickan hon är vacker, hon har ett hurtigt sinn,
Och det kan väl hända, att hon kan blifva min,
Som framtiden själfver får utvisa.

Men glädjens ej däröfver, förr än I det fån se,
Ty vi ha la så litet därom talat.
Och flickornas kärlek den är så fuller af svek,
Fast de i orden ä' så söta och hala.
De liknas vid att bygga sig på isen upp en bur,
Men den som sätter trohet till dessa falska djur,
Han blifver evinnerligt bedragen.

Församlingens ungdom den är så rask och snäll,
Ja, den bör visst hvar man här nu värdera
För anständig lefnad. Ja, hvarje söndagskväll
Det roar mig att få med dem spatsera.
När annorstäds de roar sej, bedrifves elakhet
Med fylleri och slagsmål och annan otekhet.
Det nästan utaf ungdomen utöfvas.

Ja, rättnu är ni gifta, ni alla Smålandsbarn,
Men hvad kan man vid denna saken göra.
Fast människornas falskhet är värre' än den le'es garn,
Men hvad kan det mitt lilla hjärta röra.
De paras med hvarandra här, hvad kan man hjälpa det,
För den, som inte skyndar sig, ja han får ingen med.
Ja, jag tror säkert, att jag blifver utan.

För din skull har jag sträfvat, för din skull har jag gått,
Därför så skall jag denna visan sjunga.
Men nu ser jag det går mig som folket hafver spått;
Det kommer an på mången falsker tunga,
Men mest på hennes släktingar, de kallas rara män,
Men dem vill jag likna vid staden Jeresalem,
Som fuller är af etter och små ormar.

Nu slutar jag att sjunga, det jag ej kunnat tro.
För dig så har jag lifvet kunnat våga.
Att falskheten hos dig har bott och varit så stor,
Den saken torde hända du får ångra.
Du legat har i hjärtat mitt och bundit det så hårdt.
Att vänner två skulle skiljas åt, det är nu alltför svårt.
Adjö med dig! Jag sjunger glada sånger.

Det var en söndagsmorgon jag klädde uppå mej.

Något fort.

The musical score is written for voice and piano. It consists of three systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment. The second system also has a vocal line and piano accompaniment. The third system has a vocal line and piano accompaniment. The key signature is three sharps (F#, C#, G#) and the time signature is 2/4. The tempo is marked 'Något fort.' (Somewhat fast). The dynamics are marked *p* (piano) and *mf* (mezzo-forte).

Det var en sön - dags - mor - gon jag kläd - de up - på mej,
Och så gick jag till kyr - kan för att få träf - fa dej.

p

För hej och hopp och fal - le - ral - le - ra, för hopp och hej och

mf

fal - le - ral - le - ra Och så gick jag till kyr - kan för att få träf - fa dej.

p

I ungdomens blomma.

Något långsamt.

I ong-do-mens blomma ja' sat-te så hult Min tro te' en gos-se så skön. Men

han ut - å falsk-het i hjär-tat va' full Af Gud får han en gång si' lön.

Iongdomens blomma ja' satte så huldt
Min tro te' en gosse så skön,
Men han utå falskhet i hjärtat va' full.
Af Gud får han en gång si' lön.

Ve' tjugo års ålder försköten ja' blef
Å vännen, ja' hållde så kär,
Ja' tänkte då genast att skrifva ett bref,
Men tårarna hindra' mig jämt.

Du aldrig mig älskat, fast du har så sagt.
Du talte blott falskhet till mig.
E' börda så tong på mett hjärta du lagt,
Men gärna ja' bär den för dig.

Nu finnes ej mera på jorden en vän,
Som här nu kan skänka mig tröst.
Då du hade mod te' att glömma bort mig,
Då brast utå ångest mett bröst.

En brennande kärlek, som tändes hos mig,
Som ännu i hjärtat fens kvar,
Men fastän ja' ä' försköten å' dig,
En vän uti himlen ja' har.

Nu slutar ja' skrifva, ja' kan icke mer,
Ty kanske ja' gör dig besvär.
På resan nu möjligen stadder du är
Te vännen, du håller så kär.

Ja' själf utå hjärtat har sagt dessa ord,
Som här uppå papperet står.
Du har varit mi' löcka, du har varit min skatt.
Ja' aldrig dig bortglömma kan.

Ö' visa vill jag sjunga.

Ej för långsamt.

E' vi - sa vill jag sjunga, Den hand-lar om min lel - la vän, Han är från mig bort-

fa -- ren, Han kom - mer snart i -- gen, Ja, bort, ja bort, ja bor - ta är min

lel - la vän, Han är så röd om kin - der - na, Han är min lel - la vän.

D visa vill jag sjunga,
Den handlar om min lella vän,
Han är från mig bortfaren,
Han kommer snart igen,
Ja bort-, ja bort-, ja borta är min lella vän,
Han är så röd om kinderna,
Han är min lella vän.

Hur roli't är det icke
Att ta' sin lella vän i famn,
Och se sig vidt omfaren
Uti ett annat land.
Ja föj-, ja föj-, ja föjlarna i skogarna,
De sjöngo om trolöfvelse
En härli' fröjdesång.

Men mamma hon är lessen,
För ja' te' lella vännen går,
Men ho' har gjort de' samma
I sina onga år.
Ja, lika gla' så gångar ja' te' vännen min,
När aftonsola sänker sig
På himmelen den blå.

Å far min, han ä' vreder,
För ja' sa' gefta mej i år,
Men dröjer ja' te' våra
En annan vän ja' får.
Ja' dröj-, ja' dröj-, ja' dröja kan ännu nära år,
För ja' ä' bara nitton år,
De' fyller ja' i vår.

Å löster er te' veta,
Hvem denna visa dektat har,
Så ä' de' en sjöfarande,
Som ifrån Smålan' var.
Ja Små-, ja Små-, ja Smålan', där mamsellerna
Spaserande på kvällarna,
Spaserande på bal.

Den motsträfvige brudgummen.

Något fort.

De kläd-de en brud i bröllops-skrud — I kvä-den väl om I kun-nen — Då

mf

häl-sa-de brudgummen hem till sin brud: Jag vill in-te va-ra brud-gum-me.

De klädde en brud i bröllopsskrud
— I kväden väl, om I kunnen —
Då hälsade brudgummen hem till sin
brud:

»Jag vill inte vara brudgumme.»

Och när som de kommo till kyrkogård,
Två honom ledde, den tredje dref på,
För han ej vill vara brudgumme.

Och när som de kommo på kyrkohall,
Det hördes så grannt, hur den stackar'n
han gnall:

»Jag vill inte vara brudgumme.»

Och när som de kommo i kyrkodörr,
Så skrek han långt värre än han gjorde
förr:

»Jag vill inte vara brudgumme.»

Och när som de kommo i kyrkan fram,
Så ynkade honom båd' kvinna och man,
För han skulle vara brudgumme.

Men fram kom prästen med boken i hand.
»Nu är hon din hustru och du hennes man,
Nu slipper du vara brudgumme.»

Och brudgummen tog sin brud i famn.
»Nå, Gud vare lof, nu är jag din man,
Nu slipper jag vara brudgumme.»

"Jag gick mej ut en sommardag."

Temligen fort.

Jag gick mej ut en som-mar-dag, I grö-na lun-den möt-te jag En flic-ka, som var

mf

myc-ket skön, Hen-nes ma-ke finns ej här. Tra-di-di - - la-la-la-la,

f

tra-di-di - - la-la-la-la, tra-di-di - - la-la-la-la, tra-di-di - - la.

p

Jag gick mej ut en sommardag,
I gröna lunden mötte jag
En flicka, som var mycket skön,
Hennes make finns ej här.
Tradidilallalala, tradidilallalala, tradidilallalala, tradidila.

Vi satte oss i lunden ner,
Vi språkade om kärleken.
Och vill du bli min lilla vän,
Så blir jag din igen.

Förlofningsringen jag dig ger,
Låt se du ständigt på den ser.
Förglöm mig ej, min lilla vän,
Jag skall aldrig glömma dej.

Om åtta da'r kan du ge mig svar,
Se'n du frågat har din mor och far.
Ty är det säkert viljan din,
Tror jag säkert du blir min.

När åtta da'r förgångna var,
Hade flickan fått en annan kar'.
Hon skrifver då ett afskedsbref.
Jag bleknade därved.

Min sorg var stor, det kan ni tro.
Jag hvarken dag eller natt fick ro.
Jag gick min väg, fast den var trång,
Jag gick den dagen lång.

Ajöss min far, ajöss min mor,
Ajöss min syster, ajöss min lille bror.
Jag reser bort till främmande land,
Kommer aldrig mer igen.

Beväringsvisa från Jössehärad.

Marsch.

Å Jös-se-härs be--vä-rin-ga i kri-ga-rens ge-stalt. För se mod då finns i

brös-tet å hjar-te öf-ver--allt. Den an-dre ut--i ju--ni ma-

f *mf*

sche-ra' vi å--sta' Te Tross-näs-he-a så lu-ste-li' å gla'.

f

Jössehärs beväringa i krigarens gestalt.

För se mod då finns i bröstet å hjarte öfverallt.

Den andre uti juni maschera' vi åsta'

Te Trossnäshea så lusteli' å gla'.

Å sablarna di blänkte under himmalen den blå,

Gevädersbaljonetterna di gjorde likaså;

Ja, hurra för di pojkar, som på Trossnäshea gå,

Åxeschisen di snart sej lära få.

Å konung Carl den tolfte i sitt attande år

Kumdera svenska hären uti Taffland, där han låg,

Där åtta stöcken svenskar slog åtti tusen man,

Å ryske kejsarn va' mä' te stor skam.

Å mins ni Gustaf Vasa, å tänk en tocken kär,

Han lär ha var't den varste, som ha' slogs i någa här.

När fienden feck sekte på'n, i hennas hjarte klack,

Men han fyllte'na mä kuler, s'att ho sprack.

Å tänk på Gustaf Adolf, å kom ihåg hans ol;

Trehundrasjuttiätte den psalmen själf han gjort:

Förfäras ej I pojkar, fast fienden är stor,

Vi ska slåss emot lag och rellejon.

Ja, hurra nu I pojkar för kafftin Nackuler,

För medt i varsta striden, dit skall han föra er,

Att slåss för Jösshårsjäntera, di ljuffeliga små,

Å för frua kaffetenska också.

Sju år de var förgångna.

Måttligt. fort.

Sju år de var för-gång-na, se'n vi skå-da-de vårt land Och den vack-ra-ste

flic-ka, som jag om-näm-na kan. Där stå här-li-ga fjäl-lar un-der

him-me-len den blå. Och det grönskar i vårt fä-der-nes-land. land.

Sju år de var förgångna, se'n vi skådade vårt land
Och den vackraste flicka, som jag omnämna kan.
Där stodo härliga fjällar under himmelen den blå.
Och det grönskar i vårt fädernesland.

Vi seglade en afton för en förliger vind,
Se'n kom där ett skepp för en stark bidevind.
Akter på halfdäcket stod en flicka, som var skön,
Hon var skön, ja, hon var däjelig och skön.

Jag skådade den flickan med förtjusande behag,
Mina ögon förändrades hvarendaste en dag.
Jag kan ej henne glömma, om det kostar så mitt lif,
För hon är skön, ja hon är däjelig och skön.

Så kastade jag mig ibland böljorna de blå,
För att jag ombord uppå skeppet komma må;
Så lyckades det mig uti fallrepstrappan få,
Att ombord uppå skeppet komma må.

Så hälsade hon mig: »hvarifrån kommer du,
Du, som kommer ifrån böljorna och upptages nu?»
»Jag föll väl ifrån bramrån, när seglen gjordes fast,
Och jag föll ibland böljorna med hast.»

Så seglade vi se'n uti månaderna ni',
Förrän vi te slut vårt fosterland fick si.
Jag gick till flickans fader och bad mig att få lof
Att få ega hans dotter till gemål.

Ändteligen svara' han mig dessa ljufva ord:
»Är du en redlig sjöman, visst är du henne värd
Och Gud han må välsigna er i alla edra da'r,
Och ert bröllop skall firas med stor fröjd.»

Båtsman Blomberg.

Ej för långsamt.

En vi - sa vill jag sjon ga, som jag själf dek-tat har, Den hand-lar om en-

p

båts - man, som var en kro-nans karl. Å mor hans het - te Ger - - tri, å

far hans, han var dö, Å själf han kall-tes Blom - berg allt te' sin ble - ka dö.

En visa vill jag sjunga, som jag själf dektat har,
Den handlar om en båtsman, som var en kronans
karl.

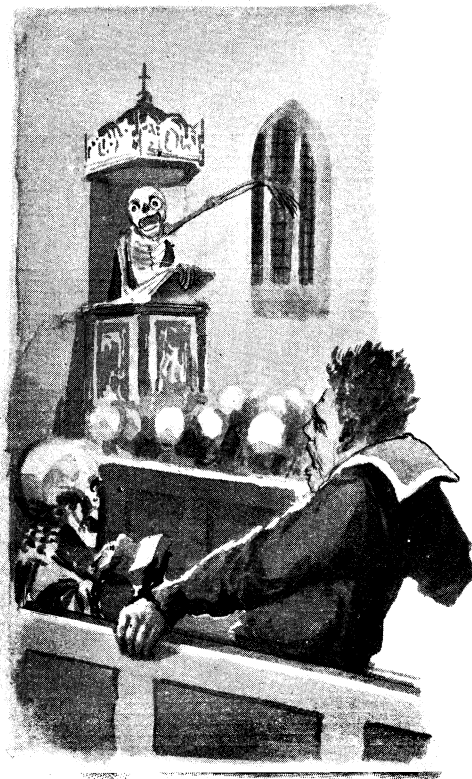
Å mor hans hette Gertri, å far hans han var dö',
Å själf han kalltes Blomberg allt te' sin bleka dö'.

En juldagsmårn geck Blomberg te' kyrkan uti byn,
På himlen blänkte månen och stjärnorna i skyn.
Han var så grufligt ensam, men tänkte inte på,
Att då va' midt i natta, å klocka ho' va' två.

Men när han kom te' kyrkan, så var där möe ljus,
Men inga klockor ringde tesamman te Guds hus.
Å han ste' inom dörren å to' sin mössa å',
Å satte sig i stolen för att få höra på.

På predikstoln sto' prästen, en gryfligt svarter en,
Å ansiktet dä' blänkte då mä' ett fasligt sken.
På honom så' nu Blomberg, å herre jösses mig,
Han skrek så att dä' skongade i kyrkans hela vägg.

För prästen var ett spöke, så stort som själfva skam,
Å käftarne di gick på'an som vinga på en kvarn,
Å öjena di rullade så vildt i skallen kring,
Men fast han skrek och sparkade, dä' hördes ingenting.

Mä' dö'n i hjärtat Blomberg nu på sin granne så',
Då börjte hufvudhåren att oppå ännu stå.
Där satt hans dö'a pappa å sjongde uti bok,
Men dä' va' bara benen förutan kött å blo'.

»Gu' hjälp mej, stackars båsman», nu Johan Blomberg skrek,
»Nu bär dä' väl åt skogen för mej, mitt arma kräk!»
Å hu, då pekade prästen mä' sin benrangersarm
På båtsman Johan Blomberg, allt i de dödas land.

Å spökena de ste' opp från sina stolar då
Å kramade Johan Blomberg allt både gul och blå.
Se'n smorde de i sej köttet, för dä' ä' gastamat,
Å höll se'n oppå honom ett grufveli't kalas.

Om mår'on när dä' ringde, då barkade de ut,
Men på den stackars Blomberg dä' hade de allt gjort slut.
Kyrkvaktarn hittade benen, men allri mer ett fnask,
»Dä' andra den onde tagit», så sade prosten Ask.

Å hör ni män'skor alla uppå vår gröna jord,
O lyssna te' min stämman, ge akt uppå min' ord,
Gå allri te' julottan, när kloekan ho' ä' två,
Då kan den le'e ta er, som Johan Blomberg tog.

I Småland där ä' dä' så gutt.

Fort.

I Småland där ä' dä' så gutt, gutt, gutt, Å allt kan en få sig en plutt, plutt, plutt, Å

in - get an - nat lann En opp - vi - sa kan Där en har dä' så ljufligt och gutt, gutt, gutt.

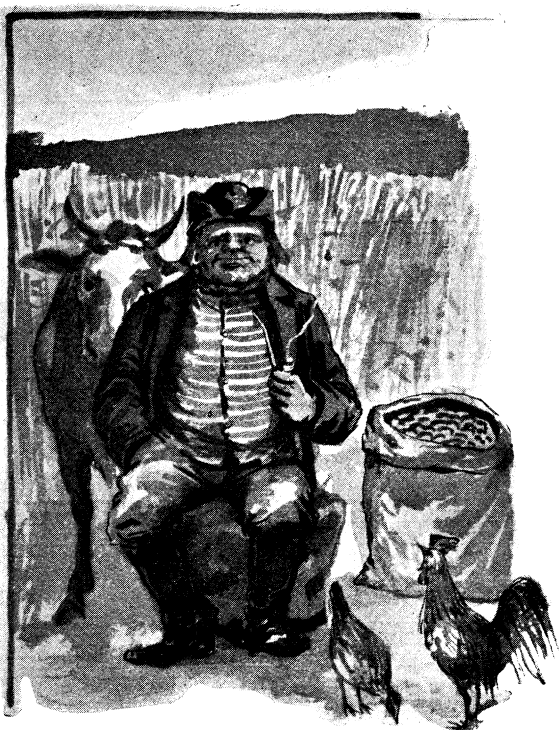
Småland där ä' dä' så gutt, gutt, gutt,
Å allt kan en få sig en plutt, plutt, plutt,
Å inget annat lann
En oppvisa kan,
Där en har dä' så ljufligt och gutt, gutt,
gutt.

Å si bönnar dä' ha de så rika som fä.
Å pengar de få för potater å sä'.
Å kalfvar å kor,
Å ankor och sor,
Å dä' gör i pluntan så gutt, gutt, gutt.

Å prästen han ä' då så stinner si så,
Å länsman så tjock, så han inte kan gå,
Å klockarefar
Å alltid så gla'r,
Å sjonger, så dä' gör så gutt, gutt, gutt.

Kalasa dä' kan de som herrskapsfolk,
Å äta så käften ä' fuller å mjölk.
Å pankakamos,
Å lutfisk å sås,
Å dä' gör i magen så gutt, gutt, gutt.

Å super dä' gör de hvarendaste da',
Bå' gubben å gumman kan snapsarne ta',
Å blir en då full,
Så bär dä' omkull,
Å dä' gör i hjärtat så gutt, gutt, gutt.

Å flickor dä' ha de så rö'a som bär
Med kili'a armar å smånätta fär,
Å söta som sylt,
En tar dom om truten,
Å dä' gör i hjärtat så gutt, gutt, gutt.

Men pussa dom dä' går då allri där an,
För då sputta å sparka de värre än skam,
För Petter Lars Pär
Fick nog kännas vä'r,
Men tyckte ändå det va' gutt, gutt, gutt.

För si Lotta hon spottade midt i hans trut,
Å ba'an att veta en syndi'er hut.
Men hur dä' allt gick,
Så Lotta han fick;
Då tyckte allt Pär, dä' va' gutt, gutt, gutt.

Du blånande himmel och du brusande flod.

Raskt. *rit.*

Du blå-nan-de himmel och du bru-san-de flod, o, ja flod. Det ko-star för en

p *legato* *rit.*

yng-ling att lef-va på vår jord. Fal-li--lal-la-la, fal-li-lal-la-lej, fal-li-

mf

lal-la-la-la--la. Det ko-star för en yng-ling att lef-va på vår jord.

p

Du blånande himmel och du brusande flod,
O, ja flod,

Det kostar för en yngling att lefva på vår jord.
Fallilallala, fallilallalej, fallilalla lalla la,
Det kostar för en yngling att lefva på vår jord.

Ja, stackars den sjöfarande, som är på böljorna blå,
Han här alltid våta kläder och måste redo stå.

Och då han ofta tänker, om vännen vore här,
Hon skulle mej uppvärma och torka mina klä'r.

Ja, roligt är om sommaren, när flickorna stå sig bra.
Det var i svenska Pommaren en flicka, som var rar.

Hennes ögon var diamanter, som guld de glimma må,
Vore jag med den flickan bekanter, stor fröjd jag hade då.

Riksdalern vill jag våga, ja, om det vore två.
Tag den och gack till källaren, förglöm ej drick min skål.

Den skålen vill jag dricka och tänka uppå dig.
Hade jag en sådan flicka, jag tror jag gifte mig.

Och viljen I nu veta, hvem visan diktat har,
Så är det en stackars skräddare, jag tror han hette Spar.

Om någon sjunger visan och något lägger till,
Han pliktar femton daler och mister vännen sin.

Om någon sjunger visan och intet lägger till,
Han har sina fem riksdaler och friar, när han vill.

Ja nu är visan aller, ja nu är visan slut,
Nu lägga vi tillhopa, ge sångaren en sup.

Beväringsvisa från Vestmanland.

Marsch.

På pap - pe - - re' ja' skrif - ver en sång för Vest-man-lands krigs-här, Å

mf

vil-jen I den hö - - ra, så ly - der den så här: När kri-garn or-dern får, så

f

må-ste han ge-nast gå Från ma-ka, barn och vän - ner, fast - än det känns så svårt.

mf

På pappere' ja' skrifver en sång för Vestmanlands krigshär,
Å viljen I den höra, så lyder den så här.
När krigarn ordern får, så måste han genast gå
Från maka, barn och vänner, fastän det känns så svårt.

Ett tusen åtta hundra och sextio skrefs det därtill
Uti den fjärde måån och han heter April,
Befälen ordern gaf, å vi gick strax åstad
Te hurtigt parodera på kongens kröningsdag.

Å når nu allt va' sluta' och kröningshögtidligheterna va' slut,
Så fingo vi maskera Hornsgatan ända ut
Till Långholms fästning stor, där många fångar bor,
Vi dem ock emottogo med friskt och hurtigt mod.

När konung Karl den torte en gång mot fienden drog ut,
Så ga' han dom på plyche, så dom feck veta hut,
När han en gång drog ut,
Å detta ska' dom minnas, tills jorla tager slut.

Om konung Karl den femtonde till strid en gång oss kalla vill,
Stig opp i Vestmanlands gossar, som honom hörer te,
Vi gå mot fiendens här, å basa honom flär,
Så att en allri' vågar te Svär'i titta mär.

Om någon nu vill veta, åkken denna visan diktat har,
Så ä' dä' en soldat, som jusst inte så lässin va',
Han visan diktat har, män int' satt namne kvar,
Han har sitt hem i Tärna, där har han sitt försvar.

Goddag du svenska flicka.

Lifligt.

God - dag du sven - ska fic - - ka, Din skål vill jag dric - - ka En

mf

gång el - - ler två; Ty se jag är nu fär - - dig, ty se jag är nu

fär - - dig Att his - sa mi - - na se - gel Och re - - sa här - - i - - från.

»Goddag du svenska flicka,
Din skål vill jag dricka
En gång eller två;
Ty se jag är nu färdig,
Ty se jag är nu färdig
Att hissa mina segel
Och resa härifrån.

Räcker du mig handen,
Så gifver jag dig ringen,
Och så förlofva vi oss;
Ty förlofningstiden
Den är ju snart förliden.
Jag har en vän på böljan blå,
Han sviker aldrig mig.»

»Har du en vän på böljan blå,
Tänk aldrig uppå den;
Han kommer ej igen.
För sjömannens tankar
Så vidt i världen vankar
På böljan blå, på böljan blå,
I städer och på land.»

»Din kärlek är ej brinnande,
Din kärlek är ej brinnande,
Det ser jag uppå dig.
Ty du har nog haft andra,
Allt medan du var borta,
Som tagit det bästa
Af kärleken från dig.»

»Tror du, att jag vill hafva
En sådan en bedragare,
En sådan en som du?
Nej hellre vill jag sälja
Mitt lif till tjufvar och skälmar
Och trampa ner mitt hjärta
Ibland småsten och grus.»

»God afton, min flicka,
Din skål vill jag dricka
En gång eller två.
För här har varit främmande,
Som ingen varit kännande.
Han hafver bortröfvat
Ditt hjärta ifrån mej.

Jag kläder dej i silke,
I silke och siden,
I siden så fin.
Och de guldringar mina
De kunna blifva dina,
Om du vill blifva
Allra kärestan min.»

Si godafston och godkväll.

Temligen fort.

Si god - af - ton och god - kväll, Min ut - - val - - da - ste vän, Hu - ru lef - ver

värld - den med dej? Har du nö - jen och mår bra, Som jag

tror väl att du har, Har du häl-san, visst fäg-nar det mig.

»Si godafton och godkväll,
Min utvaldaste vän,
Huru lefver världen med dej?
Har du nöjen och mår bra,
Som jag tror väl att du har,
Har du hälsan, visst fägnar det mej.

Har du silfver, har du gull,
Har du kistorna full,
Har du penningar visst rogar det mej.»
»Nej, jag har ett förnöjsamt sinne,
Det är rikedomen min,
Det är långt bättre än penningar och gull.

När jag tänker uppå dig,
Röres blodet uti mig,
Lilla vännen, förglöm aldrig mig.
Ser du stjärnorna de små
Uppå himmelen den blå
Falla neder till jorden som strå.

Förr ska' sjöar och strand
Blifva torra som sand,
Förrän jag tager mig någon ann'.
Förr ska' måne och sol
Falla neder till jord,
Förrän jag ändrar om dessa ord.»

Med våta ögon ser jag.

Ej fort.

Med vå - ta ö - gon ser jag på böl - - jor - na de blå, Som ho - - tan - de och

p

vil - da mot klip - - pe - väg - gen slå. Ty långt i fjär - ran är Den

som jag hål - ler kär, Men jag hans ble - ka lil - ja på stran - den vän - tar här.

rit.

rit.

Med våta ögon ser jag på böljorna de blå,
Som hotande och vilda mot klippeväggen slå,
Ty långt i fjärran är
Den som jag håller kär,
Men jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här.

»Till hösten är jag åter hos dig, mitt unga vif,»
Så sade han och slöt mig förtroligt till sitt lif.
Men dagarna de gå,
Och böljorna de slå,
Och icke kommer vännen, hur jag än vänta må.

Emellan oss är skog och sjö, ja äfven berg och dal,
Emellan oss är frid och fröjd, ja äfven sorg och kval.
Ty långt i fjärran är
Den som jag håller kär,
Men jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här.

Jag suckar och jag klagar, jag tåras och jag ber,
Och spejande som falken utöfver hafvet ser.
Men dagarne de gå,
Och böljorna de slå,
Och icke kommer vännen hur jag än vänta må.

Ack om jag vingar hade som fågeln högt i sky,
I denna kväll jag skulle till andra länder fly,
Ty långt i fjärran är
Den som jag håller kär,
Men jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här.

Ja, länge har jag väntat, nu är min enda tröst,
Att när ej hjärtat mera kan klappa i mitt bröst,
Och inga dagar gå,
Och inga böljor slå,
Så får jag råka vännen i himmelen den blå.

O du stolte ungsjöman.

Ej för långsamt.

O du stol-te ung-sjö-man vill du läm-na ditt land, För att fa-ra om-kring

mf

jor-den på den vil-da o-ce-an? Jag är glad och för-nöjd, och jag

sjun-ger med fröjd Och mitt hopp det står till Her-ran ut-i him-me-lens höjd.

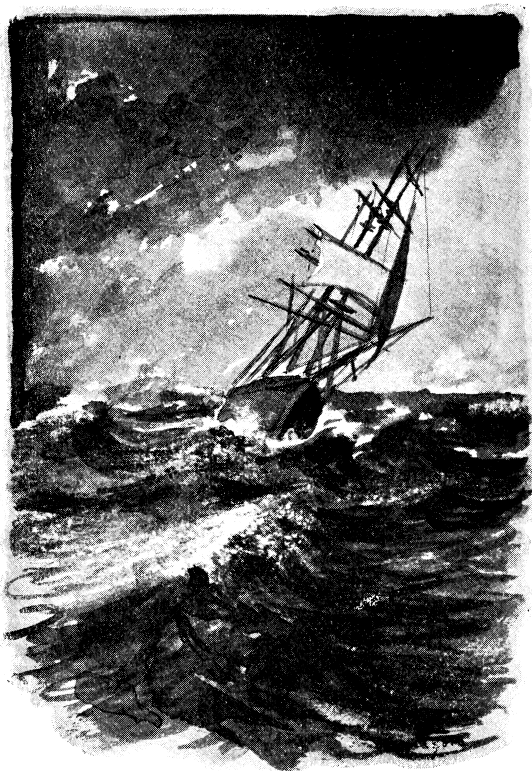

du stolte ungsjöman, vill du lämna
ditt land,
För att fara omkring jorden på den vilda
ocean?
Jag är glad och förnöjd, och jag sjunger
med fröjd,
Och mitt hopp står till Herran uti himme-
lens höjd.

Ankaret det lättas opp, seglen sträckas
opp i topp,
Och en man tar rodret, när de andra
klara opp.
Nu med hattarne i hand stå vi glada
alle man,
Och ett ömt farväl vi bjuda åt vårt kära
fosterland.

Allting synes vara klart, skeppet börjar
göra fart,
Våra flickor stå på stranden, se oss lång-
samt ila bort;
Och en rinnande tår uppå deras kinder
går,
Och med klappande hjärta emot hemmet
de gå.

Dagen lider mot slut, natten ser förfärlig ut,
Då det stormar, då det tjuter i hvarendaste klut.
Månen redan gått ner, stjärnor synas ej mer,
Svåra skyar och byar till öfverflöd han ger.

Storm och brusande haf — skeppet lider ej däraf,
Och den stolte sjömannen står på brädden af sin graf.
Men han tröstar sig därmed, att han lider ingen nöd,
Fast hans öde kunde göra, att han låg i hafvet död.

När vi råkas i hamn, i ett främmande land,
Står det tusentals med flickor med en vid och öppen famn.
»Var välkommen i land, o du glade sjöman,
Var välkommen, var välkommen, kom och slut mig i din famn!»

Denna tiden är så kort, snart så skall vi segla bort,
Hemåt Norden vi skynda med en däjeliger fart.
Och en gynnelig vind skall oss snart föra hem
Till föräldrar och syskon och en öm och trogen vän.

Jungfru Konsidonia.

Måttligt fort.

Jungfru Kon-si-do-ni - a i Sträng-nä-se stad, Hon stolt-se-rar och braverar hvar-en-da-ste dag.

Nät - ta steg som Tup-pa - fjä-ten lång Vä-lan var hon stol-ter allt ut - i sin gång.

Jungfru Konsidonia i Strängnäs stad,
Hon stoltserar och braverar hvar-
endaste dag,

Nätta steg som
Tuppafjäten lång
Välan var hon stoltter allt uti sin gång.

Och jungfrun hon gångar sig till skräd-
dareby:

»Och skräddare vill du mej en nyer
tröja sy?

Skär'na nätt ut
Hvarendaste klut,
Kringom halsen ring henne duktigt ut?»

Han klippte, han skar den hele guds dag,
Att han skulle få den tröjan i godt lag.

Och jungfrun hon gick,
Och ögon hon fick,
Hon kråma' sej å töckte hon hade herr-
gårdsskick.

Och jungfrun hon inför sin fader steg.
Hennes fader henne med vreda ögon neg.
Och skinnremma small,
Och jungfrun hon gnall,
Och det stämde hop som en näktergall.

